

Fészekrakó, szőke asszony

Katának fészke lesz, jaj, nyoszolyája készül.
A hosszú Tátra utcán a nyurga szőke asszony
mélázva megcirógat. „Maga veszteg maradjon.”
Nekem tiltva vagyon: vigyázni őt vitézül.

Van ura — nyegle, délceg —; lesz boldog nyoszolyája.
Jártam náluk, remegtem, négy emelet magasban,
erkélyen állt a szőke, a mélyben néma katlan,
ott állt fölötte, angyal! — Innom kellett, hiába.

Védőnőm, aki látott elborultamba gyakran,
s látott szépnek, erősnek; s állt párja oldalán. —
Külhonban szép vezérnőm, idehaza vigalmam.

Életes öle forró. Szálláshelye a széplak.
Prolik, parvenük Pestjén budai honleány;
a nyárderéki Délen az őszi, tiszta Észak.

Budapest

Térey János

Minden sodrás lelke

1

Katalinka néném! Hajdan, fönt a Várban,
dzsentris, durva bálban, mákonyos tivornyán
látalak kacagni: falfehérre váltan
gyönyörködtem benned, gyilkosnőm, gyehennám.

Szeszbe mártott éjjel, cafkák üzekedtek
buli-hiénákkal, s közöttük evezteél:
party-lányok anyja, partiképes, edzett
s kavalkádra éhes: étked volt az estély.

Hány robusztus férfi mállott szét kezekben!
Ott, ahol az élet lüktet egyre, ott állsz,
minden sodrás lelke, delnő, sérthetetlen:
minden élhetetlent kuncogva bojkottálsz.

2

Pompás férfikorban épp így esni ágynak!
Torokgyíkkal küzdve súgom röpipámat:
„Néném, itt kucorgok kórságtól leverten.
Szállj fölém, emelj meg, s szállj tovább, szerelmem.”